

ENTERRAMENT - MN. PERE CAMPÀS I BONAY

Sant Pere de Torelló, 13-4-2016

Dimecres III – temps pasqual

Avui, tots nosaltres, familiars i germans sacerdots, complim amb el deure de caritat de donar sepultura cristiana al nostre germà Mn. Pere Campàs i Bonay. I ho fem amb pau en el cor; aquella pau que brolla de la certesa que el nostre germà ha recorregut la seva vida per aquest món donant-se pels altres i posant la seva fe en Crist com a fonament de tot el que el Senyor li encomanava per mitjà de la seva Església.

Aquesta mateixa fe en Crist és la que ens fa mirar la mort del nostre germà, no pas com un final, sinó com un inici. Certament que el camí per aquest món ha acabat per al nostre germà, però la fe cristiana ens obre la porta oberta a l'esperança. La nostra fe en Crist va més enllà d'aquest món, més enllà de tot el que veiem i sentim. La fe en Crist ens parla de vida més enllà de la mort, de vida eterna, de resurrecció. La mort per a un cristià no és el final, sinó l'inici d'una vida plena i eterna amb Déu. I per això mateix —és bo que ens ho recordem mútuament, germans sacerdots— el moment de la mort és entrar, encara més, en el misteri del gra de blat que cau a terra i mor, i així, d'aquesta manera, dona fruit. No hi ha res del que el nostre germà ha viscut amarat de veritat i d'amor en la seva vida que ara s'acabi, es perdi. Tot el seu amor, la seva fe, el seu treball apostòlic, el seu servei; tot això ha donat i donarà fruit d'eternitat, tant en ell com en tantes i tantes persones amb les quals ell ha fet camí en la seva llarga vida.

En la primera lectura dels Fets dels Apòstols que hem escoltat, pròpia d'aquest dia del temps pasqual, hem vist com l'Església perseguida és al mateix temps missionera: *Els creients que la persecució havia dispersat anaven d'un lloc a un altre tot anunciant la Bona Nova de l'evangeli*. I aquesta paraula ressona per a nosaltres de manera especial quan recordem que el nostre germà mossèn Pere va esmerçar una part del temps del seu sacerdoci ministerial al treball missioner a l'Argentina, en la diòcesi de Nueve de Julio. És bo que agràim, una vegada més, la donació generosa de tants i tants sacerdots de la nostra diòcesi que en aquells anys es van lliurar amb esperit obert a la Missió, tant a Amèrica com a l'Àfrica. La nostra Església de Vic, que havia viscut la persecució religiosa, amb el martiri de molts dels seus fills, havia reflorit després amb abundància de vocacions sacerdotals i s'havia convertit en Església missionera amb gran generositat. Molts dels seus fills sacerdots van sentir la crida missionera com a conseqüència del sacerdoci rebut. Recordem aquelles paraules del Concili Vaticà II: « El do espiritual que els preveres han rebut en l'ordenació no els prepara a una missió limitada i estreta, ans a l'amplíssima i universal de salvació fins a l'extrem de la terra (Ac 1,8), perquè qualsevol ministeri sacerdotal participa de la mateixa amplitud universal de la missió encomanada per Crist als Apòstols. Efectivament, el sacerdoci de Crist, del qual els preveres són realment partícips, es projecta necessàriament a tots els temps i a tots els pobles i no és limitat per cap frontera de sang, de nació o d'edat... Cal, doncs, que els preveres recordin que han de portar en el cor la preocupació per totes les Esglésies» (PO, 10).

El deure missioner i evangelitzador de tota l'Església, que hem de viure cada un de nosaltres en la nostra vocació pròpia en el si de l'Església, tant els sacerdots, com els diaques, com els religiosos, com els fidels laics, té la seva arrel en el manament de Crist, que hem de viure com a deure de caritat envers els nostres germans. Qui escolta la Bona Nova de l'evangeli i obre el cor a l'Amor de Déu que aquesta porta en el seu si, experimenta el mateix que els qui escoltaven la predicació de la primera Església, una alegria molt gran. El sant pare Francesc ens convida a portar a tots els homes l'anunci missioner de l'Església, perquè «la joia de l'evangeli omple el cor i la vida sencera dels qui es troben amb Jesús. Els qui es deixen salvar per ell són alliberats del pecat, de la tristesa, del buit interior, de l'aïllament» (*Evangelii gaudium*, 1). En l'evangeli hem escoltat com Jesús ens deia: *Jo sóc el pa que dóna la vida: els qui vénen a mi no passaran fam, els qui creuen en mi no tindran mai set*. Aquesta és la certesa que omple el cor del qui s'ha trobat de veritat amb Jesús. En el seu cor hi ha una plenitud que el món i tots els seus enganys mai no poden donar. D'aquí neix la convicció de l'Església, i que, al mateix temps, ho ha de ser de tot cristià: solament Crist pot omplir del tot el cor de l'home. Per això no ens cansem mai d'anunciar d'una i mil maneres Jesús, el salvador de tots els homes i de tot l'home. Fou aquest neguit el que ha mogut la vida sacerdotal durant els seixanta-tres anys de ministeri de Mn. Pere Campàs. Ell fou un servidor dels homes, perquè aquests es poguessin trobar amb Jesús, el qui és el camí, la veritat i la vida per a tota persona humana. I ho va fer en totes les parròquies del nostre bisbat on fou enviat i a totes les que va servir en el temps de missió. Ben segur que molts de vosaltres en aquest moment recordeu el seu servei i amor a tots els qui tenia encomanats; el seu ben fer i el seu tracte d'amic i de germà; la seva saviesa i la seva capacitat de comunicar-la en els seus escrits i els seus poemes. El qui és de Crist no perd res del que ha rebut, sinó que tot do resta potenciat per la caritat i el servei a favor dels altres.

La voluntat del meu Pare és que tots els qui veuen el Fill i creuen en ell tinguin vida eterna. I jo els ressuscitaré el darrer dia, ens ha dit Jesús en l'evangeli que ens ha estat proclamat. I aquestes paraules ens omplen d'esperança en aquests moments de dolor per la mort del nostre germà. La voluntat del Senyor, amarada d'amor misericordiós, és la vida eterna per als qui creuen en ell, per als qui posen en ell la seva confiança. La nostra fe en Crist ens dóna la certesa que el nostre pobre cos feble i moridor és cridat a participar de la resurrecció el darrer dia, quan Jesús, el qui ha mort i ha ressuscitat, es manifesti ple de glòria i majestat. La misericòrdia de Déu, manifestada plenament en Crist, el rostre visible del Déu invisible, el qui és el rostre del Pare misericordiós, no és solament el perdó dels nostres pecats, sinó també la victòria sobre la mort. La mort no tindrà la darrera paraula; però no pas per la nostra força o els nostres sentiments, que, com nosaltres, són fugissers, sinó per la pura misericòrdia de Déu que vol la vida dels qui ha creat amb aquell amor que sempre ens va al davant, molt abans que nosaltres poguéssim tenir algun mèrit.

Estem de ple en l'Any Sant de la Misericòrdia. I en aquest any la misericòrdia és vessada amb més abundància en els cors dels qui amb fe recorren a aquesta font de santedat i de vida. Aquesta misericòrdia divina, plenament gratuïta i incondicional, és la que demanem avui per al nostre

germà, Mn. Pere Campàs. Demanem al Pare misericordiós que miri la creu del seu Fill i usi de misericòrdia amb el nostre germà mossèn Pere i el purifiqui de totes les mancances que poguessin restar en el seu cor, que com el nostre és feble i necessitat de pietat. Ell sempre cregué i esperà aquesta misericòrdia. Tot contemplant un capitell del claustre del monestir de Santa Maria de l'Estany va escriure: «Jo tinc tota l'esperança / que el dia que ens pesareu / ho fareu amb la balança / dels dos braços de la Creu. // El dimoni i un banyeta / tiben cap al seu cantó, / mes al plat de l'animeta / fa més pes la Redempció. // Oh cor obert per la llança, / Jesús bo, Déu pietós, / un cop sigui a la balança, / decanteu-la cap a vós.

Certament, germans, el cor de Jesús obert per la llança del soldat, és sempre obert per oferir-nos la seva misericòrdia. Aquesta és la misericòrdia que demanem per a nosaltres i per al nostre germà. La demanem per intercessió de sant Pere, en aquesta parròquia on Mn. Pere Campàs va néixer, va ser batejat i va aprendre a estimar i témer el Senyor. També demanem a santa Maria, sota d'advocació de Bellmunt, que sigui per a ell en aquests moments Mare de Misericòrdia. Que ella sigui així mateix intercessora perquè els fills d'aquesta parròquia estimin i visquin la fe cristiana i, en els temps de Déu, hi hagi joves que, com en altres temps, es lliurin al servei dels seus germans en el ministeri sacerdotal. Que en la vida i en la mort del nostre germà Mn. Pere Campàs i Bonay, Déu, sempre misericordiós, sigui glorificat en la seva Església i en el món. Amén.